

Järvenpään kirkko
Saarna 11.12.2011
Tarja Seppänen

3. ADVENTTISUNNUNTAINA 11.12.2011 **”TEHKÄÄ TIE KUNINKAALLE”**

Opetuslapset menivät Johanneksen luo ja sanoivat: "Rabbi, nyt on ruvennut kastamaan myös se mies, joka oli kanssasi Jordanin toisella puolen ja josta annoit hyvän todistuksen. Kaikki menevät hänen luokseen." Johannes vastasi: "Kukaan ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta. Te voitte itse todistaa, että minä sanoin: 'En minä ole Messias. Minut on lähetetty kulkemaan hänen edellään.' Sulhanen on se, jolla on morsian. Mutta sulhasen ystävä seisoo hänen vieressään ja kuuntelee, mitä hän puhuu, ja iloitsee suuresti sulhasta kuunnellessaan. Niin iloitsen minäkin, ja iloni on nyt täydellinen. Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi." [Joh. 3:26-30]

Johanneksen asenne on poikkeuksellinen. Tavallisempi, luonnollisempi on Johanneksen oppilaiden asenne. He ovat huolissaan opettajansa suosion hiipumisesta. He pelkäävät Johanneksen puolesta. Samalla he pelkäävät myös oman asemansa heikkenemistä, kun kaikki ihmiset menevät nyt Jeesuksen luo.

Johanneksen oppilaat vaikuttavat enemmän samanlaisilta kuin ihminen on aina ollut. Useinhan ihminen haluaa olla keskipisteenä, saada huomiota ja kunnioitusta, olla suurempi ja parempi kuin muut. Tämä asenne voi olla syvällä ja vähän piilossakin. Ehkä se on vain ajatuksissa ja toiveissa, että olisi jotakin enemmän kuin on, jotakin suurta. Toisilla se ilmenee ja kuuluu näkyvästi ja selkeästi niin sanoissa kuin teoissa. Ja onhan yhä useampi erilaisissa haastatteluissa ilmoittanut elämänsä päätavoitteekseen päästä julkkikseksi.

Johanneksen asenne oli kerran ja on edelleen poikkeuksellinen. Hän toteaa, että ihminen saa kaiken lahjana taivaasta. Hänellä on ollut oma selkeä tehtävänsä kulkea edellä ja valmistaa tietä tulevalle Messiaalle. Hän teki sen, mitä pitikin ja nyt hänen työnsä on nyt tehty. Hän iloitsee suuresti, että Messias on tullut. Nyt on aika väistyä ja antaa tilaa Hänelle, jonka on tultava suuremmaksi.

Johanneksella on ollut tärkeä tehtävä, mutta silti hän ei nostanut itseään esille. Asia ja tehtävä olivat etusijalla. Johannekselle oli kokoa ajan selvää,

että Jumala lähetti hänet edellä kulkijaksi ja tien raivaajaksi. Yhtä selvää hänelle oli, että Jumala lähetti oman Poikansa maailman Pelastajaksi ja Vapahtajaksi.

”Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi.”

Mitä nämä Johanneksen sanat tarkoittavat meille tänään?

Mihin suuntaan ne ohjaavat meitä ja elämäämme?

Mikä on oma asenteeni toisiin ihmisiin ja itseeni?

Ketä osoitan tai mitä korostan sanoillani ja teoillani?

Mitä sanojen sisältö vaikuttaa joulun odotukseemme ja valmisteluihimme?

Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi.

Ensinnäkin nyt ei ole kyse ihmisten välisestä vertailusta, kuka on parempi ja kuka huonompi. Tällaiseen vertailuunhan me ihmisinä helposti ryhdymme ja koemme olevamme välillä parempia kuin muut ja toisinaan taas huonompia. Olisiko mahdollista opetella olemaan vertaamatta itseä toisiin tai edes yrittää sitä? Olen usein palannut kuulemaani viisauteen, jonka eräs vanha kainuulainen mies sanoi. Kun häneltä kysyttiin ”Mitä kuuluu?”, niin hänellä oli tapana aina vastata: ”Hyvin menee, kun ei vertaa.”

Hyvin menee, kun ei vertaa. Miten voisi opetella olemaan vertaamatta? Miten voisi opetella tuntemaan ja olemaan oma itsensä, jolla on sekä lahjoja että puutteita, sekä vahvuuksia että heikkouksia? Miten voisi samalla nähdä itsensä ja muut yhtä aikaa arvokkaana ja vajavaisena? Miten elää niin, että antaa arvon itselle ja jokaiselle ihmiselle Jumalan luomana ja lunastamana? Auttaisivatko tässä Johanneksen sanat?

Kukaan ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta. Mitä, jos pyytäisimme, että taivaan ja maan Herra, antaisi meille samaa asennetta kuin Johannekselle. Voisiko silloin tapahtua jotakin meissä ja asenteissamme? Silloin Hän – Kristus, tuleva joulun lapsi ja maailman Vapahtaja - tulee suuremmaksi, ja minä pienemmäksi.

Mitä, jos jouluvalmistelujen keskellä olisi hetki aikaa hellittää suorittaminen ja pysähtyä, katsoa kynttilän liekkiä ja olla vain. Olla vain Jumalan edessä, antaa Hänen rakkautensa ja armonsa saada tilaa meissä.

Jumalan rakkaus synnyttää meissä rakkautta Häntä kohtaan, toisia ihmisiä ja itseä kohtaan. Me erilaiset ja eri puolilla maailmaa asuvat ja usein myös eri

mieltä olevat ihmiset, me kaikki valmistaudumme samaan juhlaan, Jeesuksen syntymäjuhlaan. Hän tuli kaikkia ihmisiä varten. Hänet ristiinnaulittiin jokaisen puolesta. Hän nousi kuolleista ja on kerran palaava kunnian kuninkaana takaisin. Hänelle Johannes valmisti tietä ja oli valmis väistymään, tulemaan pienemmäksi, kun tuli sen aika.

Joulun lapsi ja maailman Vapahtaja on keskellämme tässä adventtikirkossa virsissä, rukouksissa, Raamatun Sanassa. Hänet me kohtaamme ehtoollisleivässä ja –viinissä. Meille kaikille, tunnemme itsemme sitten huonommiksi tai paremmiksi, vertailemme itseämme toisiin tai emme, meille kaikille vakuutetaan ehtoollispöydässä anteeksiantoa, Jumalan rakkautta ja armoa. Siinä olemme ja viivymme Hänen lähellään. Ehtoollispöydässä olemme rakkauden lähteellä. Sieltä löytyy lähtökohta ja perusta asennemuutokselle, missä Hän saa tulla suuremmaksi ja minä pienemmäksi.

Hänen lähellään opettelemme arvostamaan ja rakastamaan toisiamme niin kuin itseämme. Hänen silmissään jokainen on arvokas omana itsenään. Oleminen hänen lähellään riittää, suorittaminen saa väistyä. Ja vaikka elämässä ja jouluvalmisteluissa moni asia on vielä kesken, niin varmaa on, että Joulun lapsi, maailman Vapahtaja on kanssamme jo nyt, tässä hetkessä.